

DOSTLUKLAR, SIRLAR ve KEDİLER

Anna
Branford

Çevirmen
Aydan Yalçın

BAZI SIRLAR

Merhaba, kanalıma hoş geldiniz! Ben Hazel Morrison. Size hakkımda bilmeniz gereken iki önemli şeyden bahsedeceğim, ayrıca tahmin etmeniz gereken bir şey var.

On buçuk yaşındayım.

Üç yakın arkadaşım var: Gina (Çok uzakta, eski mahallemizde yaşıyor.), Veronica (Yeni mahallemize çok yakın bir huzurevinde yaşıyor.) ve Laura (Okuldaki en yakın arkadaşım.).

Onlardan biriyle ilgili bir sır saklıyorum. Hangi arkadaşımınla ilgili sır sakladığımı tahmin ederseniz, cevabınızı yorumlara yazabilirsiniz. Abone olmayı unutmayın, iyi günler!

Bir de kendime ait bir sır saklıyorum. Her ne kadar bu iş çok sıkıcı ve sıradan olsa da yaptıklarımı bir sosyal medya kanalında videolu anlatıyormuş gibi yapıyorum. Kütüphane kitapları kütüphane çantasına nasıl yerleştirilir? *DKA Yöntemi: Diz, Kaydır ve As! Yemek artıklarına dokunmadan nasıl kompost yapılır? Başarıya giden üç adım! Adınızı kaligrafiyle nasıl yazarsınız? (Bu aslında son derece zordur ama beceremezseniz kötü görünen kısımları sevdiğiniz hayvanların çizimleriyle örtebilirsiniz.)*

Bazen sırf eğlence olsun diye bunu tek başıma yapıyorum ama şanslıyım ki arkadaşım Laura da videolu anlatım yapıyormuş gibi davranmayı seviyor. Strateji ve ipuçları konusunda hep güzel fikirleri olur. Laura'nın annesinin çok yakında bir bebeği olacak. Bunu öğrendiğimizde çok heyecanlandık ve hemen "Nasıl güzel bebek isimleri seçilir?", "Bebek nasıl bezlenir?" ve "Nasıl harika bir abla ve abla-arkadaşı olunur?" temalı bir sürü videolu anlatım uydurmaya başladık.

Ama işin asıl sır kısmı şu: Bazen kendi kendime videolu anlatım uydurmamın nedeni, kaygılı hissediyor olmam. Kaygılanmak yerine daha iyi bir şey yaptığım için bunun bana faydalı olabile-

ceğini düşünüyorum. O sabah uyandığım andan itibaren kafamda (*Pijamalarınızı nasıl katlarsınız: Morrison Yöntemi!*), kahvaltı boyunca (*Yulaf lapasına bal koymanın üç önemli püf noktası!*) ve okula gidene kadar (*ÖEsG tekniğiyle babanıza hoşça kal deme: Öp, El salla ve Git!*) temalı videolu anlatım içerikleri uydurdum.

Her neyse, o anda beni asıl endişelendiren şey kendi sırrım değil, diğer sırdı. Arkadaşlarımdan biriyle ilgili olan. Bu sırrın Laura'yla ilgili olduğunu tahmin ettiyseniz kesinlikle haklısınız. O güne kadar sırrını ben bile bilmiyordum ama ortada garip şeyler döndüğünü tahmin edebiliyordum.

Bu garip şeyler, Laura'nın küçük ve komik hatalar yapmasıyla başlamıştı. Örneğin, bir hafta önce "Ağaçlar ve Kökleri" konulu ödevini evde unutmuştu. Üstelik o gün herkesin ödevlerini öğretmenimiz Bayan Taylor'a teslim etmesi gerekiyordu. Laura'nın ödevini bitirdiğini ve üzerine ne kadar çok çalıştığını biliyordum. Bu yüzden ödevini evde unutması bana çok garip ve aslında neredeyse imkânsız gelmişti.

Ertesi gün beslenme çantasını unutmuş ve birkaç gün sonra da beden eğitimi dersinde gi-

yeceği eşofmanlarının yanında olmadığını fark etmişti. Bu yüzden spor salonundaki sepete konulan yedek kıyafetlerle futbol oynamak zorunda kalmıştı. Daha sonra sınıfta Bayan Taylor ona karnabahara benzeyen bulutların adını sormuştu. Ben, Laura'nın onların adının 'kümülüs bulutları' olduğunu bildiğinden adım gibi emindim. Çünkü bu konu hakkında önceden konuşmuştuk ama o hatırlayamadığını söylemişti. Laura cevabı hatırlamaya çalışırken sınıftaki iki kişi –Camila ve Mika– birbirlerine kaçamak bakışlar atıp durmuştu. Bunlar, 'acaba bir şeyi mi var?' bakışları ya da hoş bakışlar değildi. Glmemeye direniyormuş gibi görünen bakışlardı. Laura'ya böyle bakmaları hiç ama hiç hoşuma gitmemişti.

Onunla birkaç kez normalde epey ilgisini çeken şeyler hakkında konuştuğumda (Bir gün kendi grubumuzu kurabileceğimiz ve ikimizin de vokalist olabileceği, küçük erkek ya da kız kardeşinin büyüyünce davulcu olabileceği gibi.) beni gerçekten dinlemediğini fark etmiştim.

Tüm bu anlattıklarıım bazı insanlar için çok normal şeyler. Örneğin, ben de sık sık beden eğitimi kıyafetlerimi unutur, üzerime olmayan yedek

kıyafetleri giymek zorunda kalırım. Bunun yanı sıra insanlar benimle konuşurken sık sık hülyalı düşüncelere dalarım. Yani bu saydığım şeyler aslında o kadar da önemli olmayabilir. Ayrıca annesinin yakında doğum yapacak olmasının evlerindeki dinamiği biraz bozduğunu biliyorum. Belki de bu yüzden unutkanlıklar yaşıyor ya da hep dikkati dağınık geziyordur.

Hem işleri daha da karıştıran bir durum yaşadılar: Laura'nın babası yurt dışına çıktı. Ampul değiştirirken tabureden düşüp omzunu inciten Yunanistan'daki büyükannesine bakıyor. Yani yakında doğum yapacak karısına yardım etmek yerine, kendi annesine yemek yapıp doktor randevularına götürmek gibi işlerle ilgileniyor. Laura'nın 'Yaya' dediği büyükannesi küçük bir adada yaşıyor. Yaşadığı yerde telefon zar zor çekiyor. Bu yüzden çoğunlukla Laura, annesi ve babası birbirleriyle yalnızca "SENİ SEVİYORUM!" ve "BEN DE SENİ SEVİYORUM!" diye kısacık bağırtılarla iletişim kurabiliyor. En azından iletişim kuruyor olabilmeleri güzel bir şey. Ancak gerçek bir sohbet sayılmaz.

Kümüls bulutları gibi şeyler söz konusu oldu-

ğunda insanların dikkatinin dağılması anlayışla karşılanabilir. Ama mesele şu ki, Laura için bu durum hiç de normal değil. O, son derece dikkatli bir dinleyici, iyi konsantre olan ve genellikle çok planlı bir insandır. Yapacağı her şeyi listeler, aşamaları doğru sırayla planlar ve her aşamanın yanına bir kutucuk çizip o işi bitirdiğinde kutucuğa tik atar. Bütün bu ufak hatalar başlamadan önce, okul ödevlerimizi planladığımız dönemde, ağaç kökü ödevi için kutucuklardan oluşan bir liste hazırladığını hatırlıyorum. Listede yanında kutucuk olan ‘Teslim gününde okula getir.’ yazan bir madde var mıydı hatırlamıyorum. Varsa belki de işaretlemeyi unutmuştu.

Ona neler olup bittiğini sormamak zordu. Sorarsam zaten kötü bir hafta geçirirken daha da kötü hissetmesinden endişe ediyordum. Oysa kendini zaten kötü hissettiğinden eminim, özellikle de Bayan Taylor tahtaya çizdiği kümülüs bulutu hakkında Laura’ya soru sorduğunda.

O gün futbol sahasında oturuyorduk ve etrafta başka kimsecikler yoktu. Atıştırmalıklarını evde unuttuğu için kuru kayısılarımı onunla paylaşırken “Laura, her şey yolunda mı? Beni endişelen-

diriyorsun. Konuşmak istediğin bir şey olursa her zaman benimle konuşabilirsin, biliyorsun, değil mi?” dedim.

Laura bir süre sessiz kaldı fakat sonra birden ağlayacakmış gibi bakmaya başladı. Henüz neye üzüldüğünü bilmediğim hâlde bu vaziyeti bende de ağlama isteği uyandırdı. Sonra derin bir nefes aldı ve ağlamadı. “Aslında hiçbir şey yolunda değil. Fakat bu aramızda sır olarak kalmalı. Sana anlatırsam lütfen kimseye söyleme, olur mu?” dedi.

“Elbette.” dedim.

“Şey!” dedi Laura, derin bir nefes daha alarak. “Annem bu aralar hep hasta.”

“Kusmasından mı bahsediyorsun?” diye sordum.

Laura başıyla onayladı ve “Gerçekten çok kötü hasta.” dedi. Laura’nın annesi inanılmaz iyi bir insandı ve annemlerle de yakın arkadaştı. Her zaman güzel kıyafetler giyer, makyaj yapar ve tıpkı dergilerdeki kadınlar gibi görünürdü. Onun bir kez olsun hasta olduğunu hayal etmek bile çok zordu.

“Kulağa çok korkutucu geliyor.” dedim. “Ona yardımcı olan biri var mı?”

“Hamilelik doktoru var.” dedi Laura, “Ona yardımcı olup olamayacağını görmek için yarına bir randevu aldı. Köyde yaşayan teyzem de her gece arayıp nasıl olduğunu soruyor.”

“Baban eve dönecek mi?” diye sordum.

“Sordum ama beni tam olarak duyup duymadığından emin değilim. Üstelik onun Yaya’nın hâlâ yardıma ihtiyacı olduğunu söylediğini duydum. Bizi aradığında Yunanistan’da hep gece yarısı oluyor, biz onu duymakta zorluk yaşasak da o kimseleri uyandırmamak için pek yüksek sesle konuşmıyor.”

Laura’nın annesinin sağlığıyla ilgilenen en az iki kişi olmasına sevinmiştim. Biri köyde yaşıyor olsa bile. Ama keşke Laura’yla da ilgilenen birileri de olsaydı.

“Sana bir şey sorabilir miyim, Laura?” diye sordum. “Annenin hasta olması neden bir sır?”

Laura bir an durup düşündü.

“Şey, teyzem dışında kimseye söylediğini duymadım. Yaya’nın durumu ortadayken babamı endişelendirmek istemediğini söylüyor. Ayrıca geçen gün çok hasta olmasına rağmen telefonda iş yerindekilere sadece birazcık keyifsiz hissetti-

ğini söylediğini duydum. Bu yüzden bunu kimseye söylememem gerektiğini hissediyorum.”

Bu söyledikleri bazılarına tuhaf gelebilirdi ama aslında ne demek istediğini gayet iyi anlamıştım. Kısa bir zaman önce, ablam Tess okuldaki bazı öğrenciler tarafından zorbalığa maruz kaldığında ailem çok zor günler geçirmişti. Açıkçası kimse bana bunun sır olduğunu söylememişti. Ama ailemin bu konuyla ilgili konuşmakta zorlandığını ve ne zaman bundan bahsetsem endişeli göründüklerini fark etmiştim. Yani aslında tam olarak bir sır sayılmasa da sonuçta gerçekten bir sırmış gibi hissediyordum. O dönemde BİR SÜRÜ videolu anlatım uydurmuşum.

“Bana söylemene sevindim.” dedim Laura’ya son kuru kayısını verirken.

“Ben de.” dedi. Sonra kocaman bir kahkaha attı. Bu da son zamanlarda sıkça yaptığı bir şeydi. Artık onun sırrını bildiğim için esnemesinin nedenini anlıyordum. Babanız uzaktayken ve anneniz sürekli, hatta özellikle geceleri, hastayken uyumak çok zor olmalıydı.

KAYISILI KEK VE YENİ KOMŞULAR

Bir arkadaşınızın size sırrını açması güzel bir şeydir ve Laura'nın son zamanlarda neden biraz tuhaf görüldüğünü bilen tek kişi olarak kendimi biraz özel hissetmişim. Ama evde, yardımsever aile fertlerim yanımdayken ve kimse hasta değilken öyle hissetmem gerektiğini düşünüyorum. Laura'nın bana anlattıklarını düşünür duruyorum. Onun sırrını bilen tek kişi ben olduğuma göre, gerçekten yardım edebilecek tek kişi de ben olmalıymışım gibi hissediyorum.

Ama bu sırrı birine anlatmadan yardım edebilmenin tek bir yolu bile yokmuş gibi geliyor ve Laura'nın sırrını kimselere anlatmamamı istediğini de biliyorum.

Annem mutfağa geldiğinde ertesi günkü öğle yemeğimi hazırladığımı gördü. (*Beslenme çantasının atıştırma bölümüne nasıl daha fazla kuru kayısı sığdırırsınız: Yeni başlayanlar için önemli ipuçları!*)

“Çok fazla kuru kayısı koymuşsun.” dedi.

“Kayısı yemeyi seviyorum.” dedim ona.

Keşke ona, ertesi gün Laura’yla paylaşmak için –kim bilir, belki yine atıştırma bölümünü evde unuturdu– fazladan koyduğumu söyleyebilseydim. Hatta ona bunları neden Laura’yla paylaşmam gerektiğini de anlatabilseydim. Ama bu sırrı mutlaka saklamam gerekiyordu.

“Hepsini koyma!” dedi annem. “Yeni komşularımıza kek yapalım diyorum, yani en az bir avuç bırakmayı unutma.”

Normalde kek yapmayı çok severim ama yeni komşularımız için bir şey yapmak hiç içimden gelmiyor. Bunun nedenini açıklayabilmek için size arkadaşım Veronica’dan bahsetmem gerekiyor. Veronica eskiden kapı komşumuzdu. Benden yaşça çok büyük ve saçları bembeyaz olmasına rağmen buraya taşındığımızda benim ilk arkadaşım olmuştu. Tess’in zorbalığa uğramasının ardından çok zor bir dönem yaşamıştık ve o

dönemde, bu kadar korkunç bir durumun ortasındaiken neredeyse durmaksızın kafamda ‘nasıl yapılır videoları’ uyduruyordum.

Veronica bana çok iyi davranırdı. Beni bahçesindeki şık masa ve sandalyelerinde ikindi çayı içmeye davet ederdi, güzel güzel sohbet ederdik.

Dışarıdan bakıldığında bahçesi bitkiler ve yabancı otlar tarafından sarılmış büyük bir labirent gibi görünürdü. Ancak içeri girdiğinizde, ters çevrilmiş kavanozlardan yaptığı küçük seralarda büyüyen fideler, meyve veren ağaçlar ve yapraklarını çay olarak demleyebileceğiniz bitkilerle aslında özenle planlandığını görebilirdiniz. Sık sık o bitkilerden çay demlerdik.

Uzun zaman önce Veronica güzel evini ve bahçesini bırakıp bir huzurevine taşınmak zorunda kalmıştı. Babamla birlikte eşyalarını toplamasına ve her şeyi yerleştirmesine yardım etmiştik. Epey zahmetli bir iş olmuştu. Veronica, hâlâ yürüyerek gidip ziyaret edebileceğim kadar yakın bir mesafede yaşıyor. Ayrıca bol bol görüntülü sohbet ediyoruz. Bu yüzden onu özleyorum değilim çünkü onu hâlâ sık sık görüyorum. Ancak özlediğim şey Veronica’nın bahçesinde olması, okul-

dan eve döndüğümde bana el sallaması... Beni bahçesinde bisküvi eşliğinde bir fincan çay içmeye davet ettiğinde dizlerinde çamur ve saçlarında yaprak olduğunu fark etmemi de özlüyorum.

Bu nedenle de Veronica'nın evine taşınan yeni komşulardan –her ne kadar onlarla henüz tanışmamış olsam da– pek hoşlanmıyorum. Onları gördüm aslında. Sık sık seslerini de duyuyorum. Yeni mobilyalarını eve taşıdıklarını, botlarıyla Veronica'nın fidelerini ezdiklerini duyabiliyorum. Dün okuldan eve dönerken bahçede yüksek sesle konuşuyorlardı ve “Bütün bu alanı temizleyip bir çardak kurabiliriz.” gibi şeyler söylediklerini fark ettim.

Şimdi de Veronica'nın evine son derece huy-suz bir kediyi kafes içinde taşırlarken çıkan yüksek ve korkunç miyavlamaları duyuyorum. Bu kedi de yeni komşularımızdan biri. Veronica'nın bahçesindeki kuşları huzursuz edip duracak gibi görünüyor. Yani yeni komşularımız aslında bu dünyada kek yapıp götürmek isteyeceğim son insanlar. Bu yüzden bütün kuru kayısıları koymasam da geriye fazla bırakmamaya çalıştım.

“Canım hiç kek pişirmek istemiyor.” dedim

anneme. “Ödevimi bitirdikten sonra Gina’yı arayabilir miyim?”

“Tabii!” dedi annem ama belli ki şaşırmıştı. Yemek yapmayı sevdiğimi biliyordu. “Her şey yolunda mı?”

“Evet.” dedim. Ki bu doğru değildi. “Sadece Gina’yla konuşmak istiyorum.”

Gerçi son kısım tamamen doğru sayılır çünkü ailemden hiç kimse Gina’yla konuşmak istememe şaşırmaz. Gina, eski okulumdan en yakın arkadaşım. Şu anda birbirimizden çok uzakta yaşıyor olsak da hâlâ en sevdiğim insanlardan biri ve sanırım hep de öyle kalacak.

“Gina...” dedim aradığımda. “Sana sır olmaması gerektiğini düşündüğün bir sırrını söyleyen oldu mu hiç?”

“Nasıl yani?” diye sordu Gina.

Bunu nasıl daha açık anlatabileceğimi düşünmeye başladım.

“Mesela biri sana çok üzücü bir şey söylese ve yardıma ihtiyacı olabileceğini düşünsen.” dedim. “Ama senden bunu kimseye söylememeni istese.”

Gina cevap vermeden önce dikkatlice düşündü ki ona önemli bir şey sorduğunuzda hep

böyle yapardı. Bu, onun en sevdiğim huylarından biriydi.

“Başıma hiç böyle bir şey gelmedi.” dedi. “Ama gelseydi o kişiye yardım etmek, sırrını saklamaktan daha önemli olurdu bence.”

“Ben de öyle düşünüyorum.” dedim. “Ama emin değilim.”

Gina biraz daha düşündü. Bu konuyu düşünmeye devam edeceğini ve iyi bir fikri olursa bana haber vereceğini söyledi.

Ondan sonra bana eski okulumdaki insanlarla ilgili komik şeyler anlattı ve ben de okulun yetenek yarışmasında ne yapacağına karar vermesine yardımcı oldum. Muhtemelen bir sihirbazlık gösterisi yapacaktı ki bence bu harika bir fikirdi.

Daha sonra dişlerimi fırçalarken şu anda yaşadığımız eve ilk geldiğimiz zamanları düşündüm. O zamanlar iki büyük sorunum vardı: Birincisi, insanlar Tess’e çok kötü davranıyordu. İkincisiyse, ailemizin taşınmak zorunda kalması ve yeni okulumdaki insanların bana çok kötü davranmasıydı.

Okulun rehber öğretmeni Samantha, endişeli veya üzgün hissettiğimde konuşabileceğim insanların haritasını çizmeme yardım etmiş